

RaeAnne Thayne

*Kavárna na
konci pláže*

Kavárna na konci pláže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

RaeAnne Thayne

Kavárna na konci pláže – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Kavárna na
konci pláže*

Kavárna na konci pláže

RAEANNE THAYNE

The Cafe at Beach End

Copyright © 2023 by RaeAnne Thayne LLC

Translation © Zuzana Selementová 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2611-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2621-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2622-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2612-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro moje švagrové:
Karlu, Melanii, Amandu, Tahshu, Rose a Sherri.
Každou z vás považuju za sestru svého srdce.*

Kapitola 1

Meredith

Toho dne, kdy se Meredith Rowlandová vrátila do Cape Sanctuary, obloha plakala.

Když se na obzoru objevilo půvabné severokaliifornské městečko, musela napínat oči přes rychle se míhající stěrače svého auta, které sváděly marný boj se závojem deště.

Samozřejmě, že muselo pršet. Zdálo se to tak být v pořádku, obzvlášť vzhledem k temnému, zlověstnému mraku, který ji pronásledoval poslední rok a půl.

Zatímco pneumatiky rozstříkovaly déšť z mokré silnice, Meredith zkontrolovala palivoměr deset let starého malého úsporného vozu, který si koupila za zbytek úspor, když svůj milovaný mercedes musela prodat v aukci.

Ručička ukazovala skoro prázdnou nádrž, a tak se v duchu modlila, aby stihla dojet do kavárny dřív, než jí benzin dojde.

Auto trochu zakašlalo. „Jed’, Posy,“ řekla a použila přezdívku, kterou mu dala už kdesi v Nebrasce, ne

kvůli připomínce názvu řetězce květinářství, ale proto, že první tři písmena tvořila obzvlášť trefnou zkratku, která popisovala celkovou kvalitu auta – piece of shit.

Motor zabručel a Meredith zatajila dech. „Zvládla jsi to až sem. Tak pojd'. Zbývá už jen pár mil. Už tam skoro jsme, zlato. Zvládneš to.“

I když věděla, že je to iracionální, dokonce snad i bláznivé, zdálo se jí, že auto nabralo trochu energie jako starý kůň, který cítí známou domácí stáj. O chvíli později Meredith na výpary a modlitby dosupěla na hlavní ulici.

Jako zázrakem se jí podařilo najít místo k zaparkování nedaleko staré cihlové budovy, v níž sídlila kavárna Na konci pláže.

Při pohledu na budovu s kopulí a květináči s červenými a fialovými květinami ji zaplavily vzpomínky. Většina z nich byla příjemná, ale z některých se jí svíralo hrdlo a pálilo ji v očích.

Tohle místo zbožňovala, kdysi dávno. V dětství byla pro ni kavárna jejím šťastným místem. V duchu se sem vracela, kdykoli se cítila osamělá, smutná nebo vystrašená. Tady našla lásku a uznání. Její babičku nezajímalo, jestli má dvojku z francouzské literatury nebo jestli si nepamatuje, jak se čaruje slovo „plundrovat“. Frances a Tori ji milovaly takovou, jaká byla.

Když zavřela oči, pořád si dokázala představit sebe a svou sestřenici, jak vypadaly tenkrát. Jedna byla plavovlasá a světlá, druhá tmavá, ale se stejnými oříškovými očima, jež obě zdědily po Frances přes svoje rodiče.

Byly si blízké jako sestry. Dokonce ještě bližší. Během blažených letních měsíců, kdy Meredith pobývala u babičky, spolu sdílely smích, sny a tajemství.

Ted' si je představila v časové posloupnosti, která se jí přehrávala v mysli. Nejdřív jako malé holky, jež se zastavovaly v cukrárně na konci ulice, aby si nacpaly kapsy sladkostmi koupenými za Meredithiny ušetřené peníze. Pak jako větší děvčata prohánějící se na kolech po městě a hihňající se na všechny ty roztomilé kluky, kteří se poflakovali ve skateparku na pláži Driftwood. Pak jako teenagerky, jež sedí u táboráku a povídají si a smějí se s těmi samými roztomilými kluky, zatímco se jim nad hlavou třpytí hvězdy a more šumí svoji nekonečnou píseň.

Byla to opravdu ona? Vzpomínky se zdály nejasné a neurčité. Mlhavé a ne úplně reálné, jako by se to všechno stalo někomu jinému.

Nejspíš proto, že to tak skutečně bylo. Meredith byla jiná osoba než ta osamělá dívka toužící po náklonnosti.

Kdysi měla chuť, která jí říkala, že všechny buňky v jejím těle se každé tři měsíce vyměňují, takže se opravdu stává novým člověkem, jako když had svléká kůži.

Jako dospělá se dozvěděla, že to není tak docela pravda – že některé buňky se regenerují každých pár dní, jiné mají mnohem delší životnost v řádu desítek let a jiné se neregenerují nikdy. Přesto v ní však spousta okamžiků v jejím životě vzbuzovala jakýsi éterický, vzdálený pocit, jako by se staly někomu jinému.

Posledních osmnáct měsíců jí rozhodně připadaly jako noční můra, ze které se nemohla probudit.

Všechny ty věci se jí nicméně staly. Nemohla si přát, aby její minulost zmizela.

Sevřela prsty kolem volantu, zaparkovala a vypnula motor.

Ať se jí to líbí, nebo ne, její minulost k ní patřila a teď bude muset přijít na to, jak sebrat její rozbité kousky a přetvořit je v něco lepšího.

Meredith sáhla vedle sebe pro deštník, vystoupila z auta a roztáhla ho. Všechny svaly v těle ji bolely z dlouhé jízdy a nepohodlného sedadla s nulovou bederní oporou.

Prudce zatoužila po kompletním luxusu svého mercedesu v kůži, s topením i s chlazením. Zahнала ji. To byla součást jejího života Předtím. Tohle bylo její Ted'.

Děšť ťukal do nylonového deštníku a Meredith si protáhla záda a několikrát se zhluboka nadechla, aby si dodala odvalu i klid.

Ovanula ji smíšená vůně moře a bouřky, vůně, která ji okamžitě přenesla do dlouhých deštivých odpolední ve Francesině starém domku na Starfish Beach, kde hrály stolní hry a dívaly se na staré filmy.

Dokonce i za deště se Cape Sanctuary zdálo teplé a přívětivé. Z pouličních lamp visely květiny, další se nacházely v koších za okny. Před kavárnou lákala lavička s odlupující se červenou barvou návštěvníky a jejich unavené nohy, aby se zastavili a pokochali se výhledem.

Platilo to i pro ty s unavenými dušemi? Protože její duše byla právě teď na dně.

Jiní sklíčení cestovatelé zde byli vítáni, aby si odpočinuli. Ona ne. Meredith věděla, že ji nepřivítají s typickou vřelostí a pohodou, jakou kavárna obvykle vyzářovala.

Lidé uvnitř nebudou nadšení, že ji vidí. Nebo alespoň jeden člověk nebude nadšený. Její sestřenice a kdysi nejlepší kamarádka Tori Ayalová by jí nejspíš zabouchla dveře před nosem a poslala ji zpátky do deště.

Vzmuž se, napomenula se.

Tori ji nemůže vypakovat. Ne, protože Meredith vlastní polovinu kavárny.

Došla k hlavním dveřím, a jak se ocitla pod ochranou vchodu, sklapla deštník. S bušícím srdcem otevřela.

Zvonky u vchodových dveří se rozezněly a tichý šum hovoru a cinkání sklenic uvnitř jako by utichly. Všichni se otočili, aby viděli, kdo přišel.

Bylo uprostřed odpoledne, nejrušnější hodiny kolem oběda už pominuly. Přesto to vypadalo, že podnikání v kavárně se daří víc, než by mimo špičku Meredith očekávala.

„Hned jsem u vás,“ ozval se veselý hlas. Meredith se zachvěla nervozitou. Ten hlas znala až příliš dobře.

Ten hlas kdysi býval na druhém konci všech těch tajemství, sdílel svá vlastní a přijímal i ta Meredithina.

To poslední, co si přála, byla konfrontace s Tori hned ve chvíli, kdy přijela do města, ale věděla, že se tomu vyhnout nedá.

Napřímila se a svou poslední značkovou kabelku si pověsila pevněji na rameno. Všechno, co jí zůstalo, byl jen ten automobilový vrak a tři sta dolarů v kabelce Louis Vuitton v hodnotě asi šestkrát vyšší.

Meredith cítila, jak ji návštěvníci restaurace sledují dlouhými zvědavými pohledy. Zastrčila si ruce do kapsy sáčka a ze všech sil bojovala s nutkáním pevně popadnout tašku, vyběhnout ze dveří a utéct zpátky do deště.

A co pak?

Nemohla odejít. Ne, protože neměla kam jinam jít.

O chvíli později vyšla z kuchyně osoba, jíž se nejvíce obávala. Její sestřenice Tori. Na sobě měla úhlednou černou zástěru s bílou výšivkou. Na konci pláže vepředu a v rukou zkušeně nesla ták s nejméně třemi nebo čtyřmi objednávkami.

Hnědé vlasy měla stažené nahoru do rozčuchaného drdolu a za jedním uchem měla zastrčenou tužku.

Vypadala stejně krásně jako vždycky, tak zářivě a živě, že při pohledu na ni Meredith pocítila někdejší blízkost a emoce jí stoupaly až do krku.

Tento pocit však zjevně nebyl opětován. Jak Meredith mohla předpokládat, jakmile ji Tori spatřila, na místě se zarazila. Tác v jejích rukou se mírně zachvěl, ale zvládla to s lehkostí dlouhodobé praxe.

Vůně opékaného masa se mísila s vůní kávy a smažených brambor, vůněmi, které si navždy spojovala s kavárnou. Meredith zakručelo v žaludku.

Náhle si uvědomila, že nejedla nic od spěšně zhltnutého jídla předešlého večera – levné mražené večere, kterou si koupila v samoobsluze vedle pochybného hotelu v Sacramentu, kde se ubytovala, a pak si ji ohřála v mikrovlnné troubě ve svém pokoji.

Zahнала návaly hladu jako něco, s čím se bude muset vypořádat později.

„Ahoj,“ řekla, protože nevěděla, co jiného by mohla vyslovit.

Její nejistý pozdrav narazil na stěnu vzteku, která se zdála být stejně hmatatelná jako ty bouřkou zvednuté vlny v driftwoodském parku.

„Vypadni,“ zavrčela Tori. „Vypadni, sakra.“

Meredith cítila, jak se příkrčila. Nesnášela konfrontaci. Chtělo se jí zmizet, schoulit se do fetální polohy a přikrýt si rukama hlavu.

Při vzteklém tónu Torina hlasu se Meredith chtělo vyběhnout ze dveří, nasednout zpátky do auta a odjet pryč deštěm zkrápěnými ulicemi.

Udělat to nemohla. Došla příliš daleko, doslova i obrazně, než aby to teď vzdala.

Zhluboka se nadechla kávové vůně a postavila se

sestřenici tváří v tvář. „Ty chceš, abych odešla ze své vlastní kavárny? Proč bych to dělala?“

„Tohle není tvoje kavárna,“ vyjela Tori a zrudla.

„Celá ne. Ale z poloviny ano.“

Tori sevřela ústa a zvedla táč výš. „Jen ze čtyřiceti devíti procent. Pořád jsem majoritní vlastník.“

„To já vím,“ pronesla Meredith tiše.

Mohla být šťastná, že má v kavárně vůbec nějaký podíl, zvláště když si nezasloužila ani krabici brček.

Frances ve své závěti jasně stanovila, že Tori bude mít ve všech záležitostech kolem kavárny vždycky rozhodující slovo, protože tu strávila celý život, zatímco Meredith každé léto pouze několik týdnů.

„Na tohle teď nemám čas,“ zasyčela Tori. „Mám tu zákazníky. Někteří z nás se živí prací, místo abychom žili z peněz, které jsme ukradli důvěřivým důchodcům.“

Jak nepochybně zamýšlela, její slova se zařízla hlouběji než jakýkoli kuchařský nůž.

Než se Meredith zmohla na odpověď, Tori popadla táč a zamířila ke stolu v rohu, kde se skupinka lidí, vypadajících jako dělníci ze stavby, rozhodla nejspíš kvůli dešti udělat si přestávku.

Stejně jako všichni ostatní v kavárně se po ní potajmu dívali. Meredith chtěla zmizet. Místo toho znovu narovnála záda.

Na šeptání a postranní pohledy by si už mohla zvyknout. V Chicagu na ně byla zvyklá, ale doufala, že si od nich tady v Cape Sanctuary, tisíce kilometrů od místa činu, trochu oddechne.

Stála a svírala promoklý deštník, nevěděla, co má dělat.

Musela už čelit horším situacím, připomenula si. Tori ji nemůže vyhodit, ani na ni nemůže zavolat po-

licii. Meredith má stejné právo tady být jako její sestřenice.

Když Tori roznesla jídla, vrátila se s prázdným tácem k ní. Zdvorný úsměv, který si nasadila pro zákazníky, se opět změnil ve zlostný pohled.

„Myslela jsem, že odcházíš,“ vyštěkla. „Ať tě při odchodu neprašťí dveře. Nebo ať tě klidně prašťí. Mně je to fuk, hlavně když budeš pryč.“

Meredith zhluboka vydechla a přála si, aby mezi vší tou nevraživostí našla alespoň nějakou stopu po sestřenici, která jí kdysi byla nejdražší přítelkyní na světě, na niž se mohla vždy spolehnout. Na tu, která po každé plakala, když Meredith po létě musela odjet do svého skutečného života.

Věděla, že tady nenajde, co chce. Tenhle vztah už dávno spálila na popel.

„Já nikam nepůjdu,“ prohlásila a snažila se zůstat klidná. „Tentokrát ne. Babička Frances mi odkázala polovinu kavárny – ano, já vím, čtyřicet devět procent. Odejdu jediné tehdy, když mě vyplatíš.“

Doufala sice, že by se k sobě mohly chovat zdvořile, když už nic jiného, ale nedivila se, že má Tori vztek. Meredith věděla, že si ho zasloužila celý a ještě o kus víc.

„Můžeš to udělat?“

Sestřenici ztvrdly rysy. „Vyplatit tě? Víš, že nemůžu.“

Meredith pokrčila rameny a pokusila se o smířlivý úsměv. „Pak se obávám, že se mnou zůstaneš, dokud nepřijdu na to, co dělat dál.“

„Jak to myslíš, že se mnou zůstaneš?“

Znovu pokrčila rameny. „Mám sice jen poloviční podíl v kavárně, ale Frances mi odkázala celou Spin-drift Cottage. Budu tam bydlet, dokud se nenaučím, jak to tady chodí.“

„Učit se, jak to tu chodí,“ zopakovala Tori, jako by nechápala smysl těch slov.

„Ano. Dneska se tam nastěhuju a zítra se budu hlásit do služby.“

Tori se z hrdla ozval tichý zvuk plný frustrace. „Tak to je typické. Objevíš se zničehonic a čekáš, že se kolem tebe začne točit celý svět.“

„Mrzí mě, že to vidíš takhle,“ podotkla Meredith s klidem, který necítila. „Chci jenom pomoci. Od té doby, co Frances zemřela, jsem všechnu zátěž vedení kavárny nechala na tobě, což není fér. Teď jsem tady, abych odvedla svůj díl. Přijela bych dřív, ale měla jsem... pár věcí na práci.“

Meredith si uvědomovala, že se jí třesou prsty, a musela doufat, že to Tori nevidí.

„Nejsi tu vítaná,“ vyštěkla Tori znovu.

Ovládlo ji nutkání utéct. Mohla by bydlet v autě, což bylo jediné útočiště, které si teď mohla dovolit.

Kdy se z ní stal takový zbabělec?

Na to bohužel znala odpověď až příliš dobře.

I když neměla konfrontace ráda, téhle se vyhnout nemohla. Tori ji nemohla donutit odejít. Navzdory všemu, i když Meredith věděla, jak málo si to zaslouží, ji Frances milovala. Babička jí odkázala cenné dědictví, část kavárny, kterou Frances milovala, a také vlastnictví malého domku se dvěma ložnicemi na pláži.

Ten domek byl její. Žádní rozzuření věřitelé jí ho nemohli vzít.

„Máš klíč od Spindrift Cottage, nebo bys byla radši, abych se obrátila na právníka, který se stará o Francesinu pozůstalost?“

„Nemám sice vůbec chuť se o tom s tebou bavit, ale ve Spindrift Cottage je strašný nepořádek. Je skoro neobyvatelná. Předchozí nájemníci ji před vypršením

nájemní smlouvy loni na podzim zdemolovali a pak v zimě protekla střecha. Nechala jsem ji opravit, což ti vyúčtuju, ale nic jiného jsem s ní neudělala.“

Meredith polkla, cítila, jak se jí zmocňuje nevolnost. Možná nakonec přece jenom bude spát v Posy.

„I tak ti za to děkuju.“

„Neměla jsem čas s tím udělat něco víc, i kdybych měla chuť, protože jsem musela Francesin domek vyklidit úplně sama.“

Meredith věděla, že Tori po babičce zdědila dům Seafoam Cottage. Přitom bydlela ve třetím domku Sandpiper Cottage, na stejném kusu pláže, který Tori a její zesnulý manžel od Frances koupili a přestavěli krátce poté, co se vzali.

Všechno to byly malé plážové domky, postavené ve stejné době. Jejich babička je zdědila po svém otci. V jednom z nich bydlela a další dva pronajímala, dokud od ní Tori s Javierem Sandpiper Cottage neodkoupili.

Meredith bojovala s rostoucím zděšením. Tori se ji nejspíš jen snaží vylekat. Jak hrozný ten domek nakonec může být?

„To je v pohodě,“ broukla. „Moc toho nepotřebuju.“

Tori si odfrkla nedůvěrou a opovržením.

„Je to tam aspoň zařízené?“

„Technicky vzato ano. Je tam postel, pohovka a kuchyňský stůl s jednou židlí. Rozhodně to neodpovídá tvému obvyklému luxusnímu standardu.“

„To je v pohodě,“ zopakovala s jistotou, kterou zdaleka necítila. I kdyby to byl stan uprostřed bažiny, neřekla by Tori ani slovo.

Bez ohledu na to, v jakém stavu Spindrift Cottage je, nemohla být bezcenná. Koneckonců stojí přímo

na pláži, a tohle je Kalifornie, kde jsou ceny nemovitostí jedny z nejvyšších v celých Spojených státech.

Půjde to. Musí to jít. Opraví zděděný domek, pak ho prodá a z výtěžku si vybuduje nový život někde daleko odtud.

To, že by od ní Tori odkoupila její podíl v kavárně, nemyslela vážně. Byl to naprostý úhybný manévr, i když to nechtěla sestřenici přiznat.

Měla v plánu, že jakmile domek prodá, přepíše svůj podíl v kavárně na Tori. Byla by to sice malá náhrada za všechno, co Meredith své babičce – a tím pádem i Tori – provedla, ale něco bylo pořád lepší než nic.

Meredith měla v kapse přesně tři stovky dolarů, což by sotva stačilo na to, aby si koupila barvu na vymalování a domek tak vylepšila.

Holá pravda byla, že potřebovala peníze, a nejjednodušším způsobem, jak k nim přijít, aby pak mohla domek prodat, bylo začít pracovat v kavárně.

„V kolik hodin tu mám zítra být? Viděla jsem ve výloze ceduli s nápisem, že hledáte výpomoc. Myslela jsem, že bych mohla na to místo nastoupit.“

Tori se na ni nedůvěřivě podívala. „To by ses musela postarat o nádobí u stolů na ranní směně.“

Starat se o nádobí. To by tak asi odpovídalo úrovni jejích schopností, pokud jde o práci v restauraci.

„To zní skvěle. Tak v kolik?“

„Otevíráme v půl sedmé. Personál chodí v šest.“

Šest hodin ráno. Meredith se uvnitř zachvěla.

„Budu tady. Teď běž sundat tu ceduli.“

Tori se na ni podívala pohledem, který Meredith jasně řekl, co přesně by sestřenice s tou cedulí nejraději udělala. Meredith se rozhodla ignorovat i tohle.

„Kde najdu klíč od Spindrift Cottage? Máš ho, nebo musím jít za tím právníkem?“

Tori na ni dlouhou chvíli beze slova hleděla, pak sáhla do kapsy od zástěry, vytáhla kroužek několika klíčů spojených fialovou karabinkou a jeden z nich vytáhla. Podržela ho v ruce.

Napůl v obavě, že si to Tori rozmyslí a zastrčí klíč zase zpátky, po něm Meredith okamžitě chňapla. Sevřela chladný kov v prstech a zasunula ho do vlastní kapsy.

Znovu jí zakručelo v břiše, dost hlasitě na to, aby to Tori musela slyšet. Meredith by se sice nejraději posadila do některého z těch důvěrně známých boxů a objednala si jeden z proslulých hamburgerů – nebo alespoň kousek holandského jablečného koláče s sebou – ale rozhodla se, že už radši nebude dál pokoušet štěstí.

„Díky. Uvidíme se ráno. Pokud ne dřív, protože budeme bydlet na stejné pláži.“

Sevřela klíč jako záchranné lano a pospíchala ven z kavárny. V chvatu zapomněla na déšť i na deštník, který stále držela v ruce. Otevřela ho příliš pozdě, když už byla promočená.

Jistě by se v tom dala najít nějaká metafora, která by popsala zmatek v jejím životě, ale neměla energii ani tvůrčí energii na to, aby na to přišla.

Byla tady, v Cape Sanctuary. Měla kde spát a získala práci. Možná to nebyla ideální situace, ale Meredith byla natolik zoufalá, že jí to bylo jedno.

Kapitola 2

Tori

Dveře kavárny se zavřely s obvyklým cinkáním zvonků, veselým, melodickým zvukem, který byl v protikladu s Torinou náhle zkaženou náladou.

Meredith. Tady.

Až doteď to vypadalo na příjemný den.

V kavárně bylo od otevření plno, všechny dodávky přišly včas a oba kuchaři byli v docela dobrém rozmaru, což se nestávalo vždycky.

Byla nadšená, když se probudila a na střechu jejího domku bušil déšť, který celý kraj tak zoufale potřeboval. Vzduch nádherně voněl, vlhký růstem a jarem, a ve světle nasyceném vodou všechno vypadalo čistě a nově.

V posledních třech nebo čtyřech dnech se Tori nemohla zbavit zvláštního pocitu, že se k ní blíží něco úžasného.

Nedokázala přijít na to, co by to mělo být, jen ji na zádech lehce šimralo očekáváním.

Páni, to bylo naposledy, co uvěřila vlastní intuici.

Mohla se snad víc mýlit?

Meredith. Tady.

Co chce? Rozhodně nemohla očekávat, že bude přivítaná s otevřenou náručí. Pokud ano, čekalo ji drsné probuzení. Tori by ji místo toho nejradši přivítala rozmáchlým kopem do hrudi s otočkou.

Což by v kavárně plné hostů nevypadalo dobře. Nemluvě o tom, že by ji zatkli. Ještěže nebyla násilník, i když Meredith, žijící na Starfish Beach, by ji v něj mohla proměnit.

„Kdopak je ta princezna?“ Ty Kemp, jeden ze dvou pomocných kuchařů, se zvědavě podíval z okna, kde Meredith kráčela deštěm k autu zaparkovanému na konci ulice.

Princezna na ni sedělo přesně. Meredith byla hýčkané, rozmazlené dítě nesmyslně bohatých rodičů. I když byla celá promočená, při chůzi hladce a ladně plula, jako by na hlavě nesla hromadu knih.

„Moje sestřenice. Nikdo důležitý,“ odpověděla Tori stroze.

Vrátila se k prázdnému boxu v rohu, který používala jako provizorní kancelář, když mezi ostatními povinnostmi doháněla papírování.

Ať se snažila sebevíc, nedokázala se soustředit. Stále před sebou viděla Meredith, hubenou, téměř křehkou, oblečenou v bundě, která jí připadala o číslo větší.

Proč se musela vrátit do Cape Sanctuary?

Po tom všem, co se stalo za posledních pár let – no dobře, spíš za posledních patnáct let – nemohla Meredith vážně očekávat, že bude Tori nadšená, že ji vidí.

Že by byla natolik arogantní nebo natvrdlá, aby si myslela, že může vtančit dovnitř, oznámit, co chce, a Tori se jen usměje a podá jí zástěru?

Ano. Přesně to nejspíš očekávala.

Díky Frances vlastnila polovinu kavárny a jeden z domků na pláži. Jejich babička navzdory všemu Meredith milovala až do konce.

„Nic z toho, co se stalo, není Meredithina vina, zlatíčko,“ vzpomínala Tori, jak jí Frances říkávala tichým hlasem, slabá a zadýchaná, protože jí tehdy už začalo selhávat srdce. „Jak bych ji mohla vinit za chyby jejího manžela?“

„Měla to vědět,“ namítala Tori. „Meredith není hloupá holka. Jak mohla nevědět, že Carter okrádá své klienty, aby mohl financovat svůj vlastní životní styl?“

„Možná ano. Možná ne. Nevíme, co se mezi nimi dělo. Víím, že to měla těžké a potřebuje naše pochopení.“

„Ode mě ho určitě nedostane,“ odsekla Tori.

„Já víím jen tolik, že bych rozhodně nechtěla mít na krku všechno, co prováděl tvůj dědeček, než zemřel. Kdybych byla zodpovědná za jeho hříchy, půlka města by do naší kavárny odmítala chodit.“

Tori se pokusila namítnout, že Meredith se musela podílet na „letadle“, které Carter Rowland organizoval, nebo že přinejmenším určitě těžila z jeho luxusního životního stylu.

Frances ji nejdřív odmítala poslouchat a pak už byla příliš nemocná, než aby se s ní kvůli tomu chtěla dohadovat.

Frances nejspíš chtěla vždycky vidět jenom to dobré. Ale Tori nebyla jako její babička a nikdy taková být nemohla. Nebyla ochotná odpustit a zapomenout na spoušť, kterou Meredith a její manžel, ten zlodějský bastard, způsobili v jejich životech.

Měla chuť sestřenici vypakovat. Její švagr Sam Ayala pracoval na policejním oddělení v Cape Sanctuary.

Jistě by našel nějaký důvod, proč Meredith říct jako ve starém westernu, aby do západu slunce vypadla z města.

Nechat Meredith pracovat v kavárně Na konci pláže bylo to poslední, co si Tori přála.

Ale jak by jí mohla říct ne? Ať se jí to líbilo, nebo ne, ta ženská má plné právo být v Cape Sanctuary, a stejně tak má právo začít pracovat v kavárně, pokud chce.

„Ty říkal, že ta krásná dáma s luxusní kabelkou, která tu před chvílí byla, je tvoje sestřenice.“

Denise Arnoldová, baculatá a veselá, jež zrovna nandávala na talíř sendvič se slaninou, rajčaty a salátem a k tomu hranolky, se na ni zvědavě podívala.

Kdyby to bylo na Tori, jakékoli spojení by popřela.

„Ano. Její otec a moje matka byli sourozenci.“

„Takže to je Meredith. Po tak dlouhé době. Nebyla jsem si jistá, jestli opravdu existuje. Frances o ní mluvila, jako by to byla královna nebo tak něco.“

„Ne, ne.“ Ovšem Meredithin zesnulý manžel byl považován za krále podvodníků.

Denise se rozhlédla, aby se ujistila, že nikdo z personálu není v doslechu. Protože v kavárně teď už bylo klidněji, Ty si zašel ven, nejspíš na elektronickou cigaretu, i když se snažil s tím přestat.

„Nechtěla jsem poslouchat, ale opravdu jsem slyšela něco o tom, že jí patří polovina kavárny?“

Nemohla to popřít. Jaký by to mělo smysl? „Obávám se, že ano. Víš, jaká Frances byla. Velkorysá až hrůza, ale někdy nedokázala odhadnout charakter zrovna nejlíp. V lidech, které milovala, vždycky viděla jen to dobré.“

Ať už si to zasloužili, nebo ne.

Tori měla sklon přiklánět se spíš k opačné straně.

Frances jí říkávala, že je příliš mladá na to, aby byla tak cynická.

Tori netušila, jestli to má na svědomí její matka, která se jí v životě objevovala a mizela podle vlastního momentálního rozmaru, nebo tragická ztráta manžela, když jí bylo pouhých pětadvacet let.

„No, to bude ještě zajímavý,“ prohodila Denise a zavrtěla hlavou. „Doufám, že nechce přijít a všechno tady změnit.“

Tori sebrala zpod jednoho z pultů velký balík ubrousků a zamířila k lítacím dveřím do kuchyně.

„Jestli jo, bude mít smůlu. Kavárna je naprosto v pořádku taková, jaká je. Naši zákazníci mají rádi věci tak, jak jsou. Klasická jídla, slušné ceny, dobrá obsluha. Přesně vědí, co najdou, když se sem přijdou najíst. Jestli si Meredith myslí, že sem napochoduje a všechno změní, čeká ji drsné probuzení.“

„To je sice možné, ale budou s ní problémy, pamatuj na moje slova,“ lamentovala Denise.

Tori nepotřebovala ani Denise, ani její nezvykle zoufalý tón, aby ji o tom přesvědčila. Ve chvíli, kdy Meredith prošla dveřmi, Tori zasáhla vlna předtuchy stejně silná jako tsunami.

Meredith vyplatit nemohla. Tori prostě neměla dostatek likvidních prostředků a nemohla riskovat vzít si půjčku, kterou by nemusela být schopna splácet.

Posledních sedm let po Javierově smrti se jako samoživitelka sotva protloukala s malým platem, který dostávala za vedení kavárny.

Z jeho malé životní pojistky splatila Frances jejich hypotéku, i když to od ní babička nechtěla.

Babička tyto peníze zase použila na splacení půjčky, kterou si vzala před několika lety, když nastaly těžké časy a kavárna se dostala do červených čísel.

Meredith v podstatě vlastnila čtyřicet devět procent podniku, který byl ziskový jen taktak. Jestli si její sestřenice myslí, že tady v Cape Sanctuary znovu vybuduje své jmění, pak se šeredně mylí.

Což vzbuzuje otázku, pomyslela si Tori. Proč za ni Meredithina matka nezaplatila kauci, když Carter začal mít problémy se zákonem? Rodina se topila v penězích.

Odpověď věděla okamžitě. Protože Cilla Collinsová se děsila skandálu, který její zeť způsobil, a udělala by všechno, aby se distancovala od něj, a tím i od vlastní dcery. Cilla byla dokonalou definicí narcismu.

Nešla ani na Meredithin maturitní ples, protože byla právě po plastické operaci a nechtěla, aby někdo viděl její jizvy.

Cinkání zvonků ji vytrhlo z myšlenek i z všední práce, která je pro chod kavárny tak nezbytná.

Vzhledla a na okamžik strnula, když spatřila svou dceru Emilii s její sestřenicí Cristinou, jak otevírají dveře a se smíchem oklepávají deštník, pod nímž se společně schovávaly.

Zdálo se, jako by s sebou přinášely slunce, které zahání šero dne, dvě hezké hnědooké dívky, jež by mohly být sestry.

„Em! Co se děje? Škola končí až za hodinu!“

Dcera jí věnovala nevinný pohled, který však Tori ani na vteřinu neoklamal. „Poslední hodinu jsme měli shromáždění na podporu baseballového týmu, protože jedou na státní turnaj. Trenér Jordan říkal, že už tam zůstat nemusíme.“

Nevěřicně se zamračila. Opravdu si o ní Emilia myslí, že jí to zbaští? Ano. Pravděpodobně ano.

„Taylor a Josh patří do týmu. Nechtěly jste tam zůstat a povzbudit svoje kamarády?“

Obě děvčata pokrčila rameny. „Oni vědí, že je máme rády, i když nebudeme na nějakým trapným shromáždění,“ řekla Cristina.

„Jdeme si k nám domů udělat domácí úkoly. Ale stavily jsme se sem mrknout, jestli bychom si mohly dát talíř hranolek nebo tak něco,“ řekla Em. „Ani jedna z nás dneska neměla oběd a máme hlad.“

„Proč?“

„Třeba proto, že jsme ve vývinu?“

„Ne. Proč jste neobědvaly?“

Emilia znovu pokrčila rameny, což bylo její oblíbené gesto. „V poledne jsme hlad neměly. Každopádně v jídelně byly jako hlavní jídlo špagety a ty školní jsou prostě nechutný!“

„Úplně odporný,“ potvrdila Cristina. „Je to jako jíst mrtvý červy.“

Samozřejmě. Proč by jedly nechutné špagety, když vědí, že se kdykoli můžou po škole – nebo i během ní, když na to přijde – zastavit v kavárně a Emina máma jim připraví slušné jídlo?

„Něco tu pro vás najdeme. Dáte si k těm hranolkům sýrový sendvič?“

„To by bylo super, teto Tori,“ usmála se na ni Cristina.

„Můžeme si dát taky pár dietních kol?“

„Jasně. Zapišu ti to na účet. Můžeš si to odpracovat v sobotu, až mi přijdeš pomoci s vyřizováním dodávek.“

Em se netvářila nadšeně při připomínce, že sobotní dopoledne stráví prací, ale Cristina ji odtáhla k boxu v rohu a brzy už se s hlavami u sebe obě něčemu smály.

Nejspíš Tori a tomu, jak je trapná, když výměnou za hranolky a limonádu nutí Em pomáhat v kavárně.

Mávla nad tím rukou. S dcerou vždycky bývaly nejlepší kamarádky. Od Javiho smrti, když bylo Emilii šest let, tvořily tým. Dvě holky proti celému světu.

Pak začala mít Frances problémy se srdcem a Tori na sebe brala stále víc a víc povinností. Emilia proto vyrůstala buď tady, kde si v rohu u stolu hrála s panenkami, nebo u babičky, kde jí dělala společnost, zatímco Frances zahradničila, procházela se po pláži nebo pletla na verandě s výhledem na oceán.

Všechno se pak znovu změnilo se začátkem školního roku, kdy Em bylo třináct let.

Lidé Tori varovali před pubertou, před tím, jak některé děti začínají zkoušet hranice, jak posouvají limity. Tori si byla vždycky jistá, že ona a Emilia jsou jiný případ, že jejich pevné pouto nemůže nikdy nic narušit.

Mýlila se.

Už předtím, než se Cristina spolu se svým otcem Samem, Javierovým bratrem, přistěhovali zpátky do Cape Sanctuary, se Em začala měnit. Už to nebylo to sladké a milé dítě, vždycky dychtivé udělat jí radost. Naopak, jak dospívala, začala mít vlastní názory a dozrávala, stávala se vzdorovitější a stavěla se do opozice.

Tori si v poslední době připadala, jako by neudělala nic správně. S fyzickou bolestí toužila vrátit ty dřívější časy, kdy se Em nemohla dočkat, až po škole přijde do kavárny a poví matce o všem, co za celý den zažila. Dnes Tori musela být ráda, když se jí Em svěřila aspoň *s něčím*.

Nyní se tím ale nemohla trápit. Dcera sice vždycky byla na prvním místě, jenže dnes měla naléhavější starosti, například jak se vypořádat s tou ztracenou Meredith Rowlandovou, která vtrhla do Cape Sanctuary jako hurikán v lidské podobě.

Zamířila do kuchyně, aby předala Denise objednávky.

„Holky jsou tu nějak brzy, ne?“ Kuchařka, ruce zaměstnané krájením rajčat, pokynula hlavou směrem ke dveřím k Emilii a Cristině. „Škola ještě nějakou chvíli neskončí, ledaže by měli nějaké prázdniny, o kterých mi vnoučata neřekla.“

„Žádný prázdniny nemají. Měly shromáždění na podporu týmu, ale zřejmě se rozhodly, že se na něj vykašlou. Mají hlad. Mohla bys jim připravit pár sýrových sendvičů a porci hranolek?“

„Hned to bude. Mimochodem, Aspen odešla. Říkala, že jí není dobře.“

Tori si uvědomila, že tak zůstala na práci v kavárně sama.

Kde je Meredith, když by ji teď potřebovala? Aspoň že je klidnější doba mezi obědem a večeří.

Jenže když vyšla z kuchyně, zjistila, že na usazení čeká početná skupina návštěvníků a za nimi ještě několik stálých hostů.

Přisunula k sobě dva stoly pro čtyři, usadila obě skupiny, rozdala jídelní lístky a pak se zastavila u Emina a Cristinina stolu.

„Mám tu málo personálu, Em. Mohla by sis sama donést pití?“

Emilia zafuněla.

„Fajn,“ odpověděla dotčeným tónem, který vyjadřoval přesný opak toho odseknutého slova.

Tori se zamračila, avšak teď neměla čas dceři vyčítat její chování.

Mezi starostmi o ostatní strávníky a telefonátem od jednoho člena představenstva obchodní komory, který se týkal programu nadcházející schůze, Tori neměla čas děvčata zkontrolovat. Jen jim donesla sendviče, jakmile byly hotové.

Když skončila hovor se členem představenstva, všimla si, že holky už dojedly a vyklouzly z boxu.

Tori je stihla chytit, než vyběhly ven.

„Kam máte namířeno?“ zeptala se tónem, který, jak doufala, byl jen mírně zvědavý, a nezněl jako výslech.

„Budeme chvilku u nás,“ řekla Em. „Máme, ehm, nějaký domácí úkoly.“

Spíš si ale chtěly procvičit taneční figury podle svojí oblíbené aplikace na sociálních sítích.

„Budu doma asi tak za hodinu,“ oznámila Tori. „Dejte mi vědět, kdybyste něco potřebovaly. Cestou domů se můžu zastavit v obchodě.“

„To by bylo skvělý.“

Vyšly ven, na deštník si ani nevzpomněly. Tori viděla, že přestalo pršet, a z mraků dokonce vykukovalo slunce.

Květen na severním pobřeží Kalifornie může být vrtkavý. Některé dny jsou jako v létě, jiné zase spíš jako v lednu. A pak jsou i dny, které nějakým způsobem stihnou obojí.

Tori se z náhlého popudu vydala za děvčaty ven a zůstala stát před kavárnou, kde vdechovala čistou, svěží vůni květin, oceánu a jara. Aspoň na chvilku, řekla si a zvedla tvář ke slunci. Po dni, jenž už pomalu končil, potřebovala trochu vzpruhy.

Když se se zavřenýma očima vyhřívala v teple, uslyšela, jak před kavárnu přijelo auto a zastavilo na jednom z mála parkovacích míst. Otevřela jedno oko a usmála se na potenciálního zákazníka.

Ztuhla, protože uviděla, jak z malého SUV s logem policejního oddělení Cape Sanctuary na boku vystupuje Sam Ayala.

Otevřela obě oči a připravila se na zvláštní napětí,

které ohledně Sama pociťovala vždycky od chvíle, kdy se s Cristinou přestěhovali zpátky.

„Zrovna ses minul s holkama. Asi před deseti minutami odešly na Starfish Beach.“

Podíval se na hodinky. „To je nějak rychle. Škola skončila teprve před chvilkou.“

„Na střední škole bylo fandovské soustředění a holky se zřejmě rozhodly tam nejít.“

Nevypadal, že by té výmluvě uvěřil víc než Tori. „Do konce školního roku zbývají jen tři týdny, takže si myslím, že většina studentů má dojem, že s učením se už skončilo.“

„Bohužel asi jo.“

Zvedl velkou termosku. „Stavil jsem se a chtěl se zeptat, jestli bych u vás nemohl dostat nějaký kafe. Mám dneska dvojitou směnu a hodilo by se mi trochu víc raketovýho paliva.“

Tori byla hrdá, že v jejich kavárně podávají nejlepší kávu v celém městě, což se místní snaží udržet jako přísně střežené tajemství.

„Jistě. Pojd' dál.“

Sam zamířil k pultu a dal se do řeči s několika místními a Tori zatím vylila zbytky z termosky, vypláchla ji a naplnila čerstvou kávou.

Sam byl součástí jejího života, alespoň okrajově, od jejich sedmnácti let, kdy začala chodit s jeho mladším bratrem. Byl však vzdálenou postavou, protože už byl ženatý s Joni a žil v okrese Los Angeles.

Poté, co se provdala za Javiera, se s Joni a Samem vídali příležitostně při jejich návštěvách a rodinných oslavách v Cape Sanctuary. Jejich vztah byl vždy přátelský a zdvořilý.

Nebyla si jistá, co se změnilo od jeho rozvodu před třemi lety, když se s Cristinou přestěhoval zpátky.

Zjistila, že se v Samově blízkosti vždycky cítí... ne-svá.

„Kam ty holky šly?“ zeptal se, když mu vracela termosku. „Říkala jsi, že jedou na Starfish Beach?“

„Tak to říkaly. Tvrdily, že si jdou dělat domácí úkoly. Já tady za chvíli končím a pak na ně dohlídnu, ale jestli nechceš, aby byly samy, než se tam dostanu, můžu je klidně poslat k dědečkovi a babičce.“

Samovi rodiče Pablo a Teresa bydleli jen pár bloků od jejího domu na Starfish Beach a od Emina narození byli neustálou a laskavou součástí jejího života.

„Nejspíš budou v pohodě. Do jakých problémů by se taky mohly dostat?“

„Nejsem si jistá, jestli na to chceme znát odpověď,“ pronesla uštěpačně.

Samův úsměv ji znervózňoval a zneklidňoval, jako by právě vypila celý obsah jeho termosky.

„Tak díky za to,“ prohlásil a položil na pult mnohem víc peněz, než bylo třeba.

„Same, za to kafe mi platit nemusíš. Už jsem ti to říkala snad desetkrát. Dát ti kafe je to nejmenší, co můžu udělat pro nejlepší lidi z Cape Sanctuary. Kromě toho patříš k rodině. Ráda to za tebe vezmu.“

„Já si toho sice cením, ale přešel jsem sem z oddělení, kde bylo úplatkářství na denním pořádku. Takže se teď snažím vyhnout i jen náznaku nesprávného jednání. Což znamená, že budu dál za svoje kafe platit.“

Chtěla se s ním hádat, ovšem od jeho návratu do Cape Sanctuary zjistila, že Sam umí být stejně tvrdohlavý jako jeho bratr.

Přikývla a řekla si, že se prostě pokusí jemu a Cristině někdy donést koláč jako projev vděčnosti. Koláč by přece neodmítl, no ne?

„Málem jsem ti něco zapomněl říct,“ zarazil se Sam cestou ke dveřím. „Asi před hodinou jsem zahlédl auto, které neznám, jak přijíždí ke Spindrift Cottage. Máš tam teď někoho, kdo tam bydlí?“

Připomínka Meredith víc než stačila, aby se jí znovu zkazila nálada. „Ne z vlastní vůle,“ zamumlala.

„Potřebuješ, abych vystěhoval squattera?“ zeptal se a jeho tón zněl žertovně jen napůl.

„Kéž by to šlo. Bohužel jde o majitelku domku. Nemůžu s tím nic dělat. Je to moje sestřenice Meredith.“

„Ta...“

„Jo. Přesně ta.“

Na rozdíl od Sama, který pocházel z velké a hlučné rodiny, Tori měla jen jednu sestřenici, alespoň pokud věděla. Totožnost svého otce neznala a její matka měla pouze jednoho sourozence, což byl otec Meredith.

Protože jejich oboje rodiče a teď už i Frances zemřeli, Tori a Meredith – a samozřejmě Emilia – byly jediné, kdo z jejich rodu zbyl.

Líbila by se jí velká rodina plná bratranců a sestřenic. Místo toho jí zůstala jen ta jedna, již nemohla vystát.

„Nemám tušení, proč vlastně sem do města přijela. Mám podezření, že chce ten domek prodat.“

„Co si o tom myslíš?“

„Je to její dům. Frances jí ho odkázala. Může s ním udělat, co bude sama chtít.“

Zaváhala, ale pak se rozhodla, že mu řekne i to ostatní. „Frances jí taky odkázala poloviční vlastnictví kavárny. Tedy skoro polovinu. Já mám padesát jedna procent, Meredith čtyřicet devět.“

Povytláhl obočí. „Myslíš, že stojí o spoluvlastnictví?“

Podělit se o tu novinku se Samem jí přišlo jaksi uklidňující. Když Frances odešla, neměla Tori kolem sebe moc lidí, jimž by se mohla svěřit. Měla několik

blízkých přátel a pár dalších, které by mohla považovat za dobré přátele, ale nikdy nebyla z těch, již by si celé hodiny do nekonečna vylévali svoje frustrace.

„Kdo ví, co Meredith doopravdy chce? Nemám tušení. Víím jenom, že má v plánu zítra nastoupit do práce, a že chce dokonce obsluhovat u stolů.“

„To by mohla být legrace.“

„Jasně. Taky by se to dalo takhle říct.“ Dokázala by vymyslet aspoň deset dalších interpretací, ale většinu z nich by nechtěla opakovat nahlas.

„Nikdy v životě jsem neměla nikoho, koho bych nenáviděla. Je to zvláštní pocit,“ přiznala. „Ale po tom, co s manželem provedli, můžu s jistotou říct, že kdyby Meredith unášel nebezpečný mořský proud, zůstala bych stát na břehu a popřála jí *bon voyage*.“

„Páni, to bych do tebe neřekl, že dokážeš být tak zlomyslná.“

Povzdechla si, připadala si přízemně a mstivě. Stejně to nebyla pravda. Kdyby se Meredith topila, Tori by nejspíš skočila do vody, aby ji zachránila. Nebyla by z toho nadšená, ale stejně by to udělala, už kvůli Frances, když ne kvůli vlastnímu svědomí.

„Aspoň by si zasloužila, aby ji sežahala stovka medúz, když by ji neodnesl ten mořský proud,“ zamumlala.

Samovy hnědé oči se úsměvem svažily v koutcích. Zjevně pochopil, že Tori svoje slova nemyslela vážně. „Tak bacha. Pořád jsem policejní detektiv. Doufej, že když je teď zpátky v Cape Sanctuary, nic se jí nestane. Jinak bych přesně věděl, kam se obrátit, abych našel svého hlavního podezřelého.“

„Ne, pokud to udělám tak, že by to vypadalo jako nehoda,“ zabručela a zamračila se, což ho rozesmálo ještě víc.

V tom byl právě se Samem ten problém. Znal ji příliš dobře. Navíc byl velice čestný; věděla, že kdyby svoji ovdovělou švagrovou podezříval ze zločinu, ani na okamžik by nezaváhal a zatkl ji.

„Asi bych ti měla říct, že Spindrift Cottage není jediný domek, který bude obsazený. Na pár příštích týdnů jsem pronajala taky Francesin dům. Pokud tam uvidíš někoho, koho neznáš, nepředpokládej automaticky, že jde o vetřelce.“

„Dobře, že to vím. Přijede někdo z rodiny?“

„Ne. Přijede tam jeden spisovatel, který hledá trochu samoty. Zamluvil si pobyt, hned jak jsem dala na domek inzerát. Zůstane tady celý červen.“

„Napsal něco, co bych mohl znát?“

„Pochybuju. Říkal, že se snaží dokončit svou první knihu a potřebuje klid.“

„To teda bude pár zajímavých týdnů na tom vašem malém kousku pláže. Z místa, které máš jenom pro sebe, se v tu ránu stalo místo, o něž se musíš podělit se samotářským spisovatelem a se sestřenicí, kterou nemůžeš vystát.“

„Jupí,“ broukla, což mu na tváři vyvolalo další úsměv.

„Musím běžet. Ještě jednou díky za to kafčo. Ne abys sestřenici hodila do mořských vln, jo?“

„Odmítám dávat sliby, který nemůžu splnit,“ odpověděla.

Samův úsměv ji v duchu provázel po zbytek odpoledne.

Kapitola 3

Meredith

Když se Meredith znovu rozhlédla po interiéru Spin-drift Cottage, cítila, jak jí panika stoupá do krku jako žluč.

Tori jí sice řekla, že je tam nepořádek, který tam zanechal předchozí nájemník, ovšem to její sestřenice zlehčovala situaci. Nebyl to jenom nepořádek, spíš úplná katastrofa, s odlupujícími se tapetami, poškozeným stropem od vody a se dvěma rozbitými okny, jež se budou muset vyměnit dřív, než se sem nastěhují ptáci a rozhodnou si udělat hnízdo.

Páchlo to tu zatuchlinou natolik, až se obávala, že všude, kam nevidí, roste plíseň.

Tori situaci popsala pravdivě, alespoň co se týče nábytku, protože v tomto pokoji opravdu byla rozvrzaná pohovka, rozviklaný stůl i židle, v jedné z ložnic ležela ošuntělá matrace, které se skoro bála dotknout.

Tady bydlet nemůže. Spát v autě by bylo lepší než tady.

Narovnala se v ramenou, což bylo gesto, na něž si už

téměř zvykla. Ale ano. Může. Domek bude chtít jenom trochu práce a pak vymalovat, řekla si. To zvládne.

Pro někoho zoufalého, kdo se ocitl v bytové krizi, byl domek Spindrift Cottage hotovým palácem. Měl čtyři pevné stěny, opravenou střechu, která teď chránila před deštěm, a nejlepší na něm bylo, že je její. Nikdo jí ho nemůže vzít.

Co by asi její přátelé řekli na to, jak hluboko klesla? Na okamžik měla téměř bolestnou touhu promluvit si s Isabel Johnsonovou a Diegem Muñozem, jejími asistenty v galerii a dvěma lidmi z pouhé hrstky přátel, kteří stáli při ní.

Ach, jak se jí po těch dvou stýskalo. Po svých přátelích a po galerii, již tak vášnivě milovala.

Nestála o nic dalšího, co bylo zabaveno po Carterově zatčení. V luxusním penthousu s naleštěným nábytkem a starožitnostmi nesmírné ceny se nikdy necítila jako doma. Po většinu času svého manželství si tam připadala spíš jako ve vězení.

Všechna auta kromě jejího SUV Mercedes patřila Carterovi. Všechny šperky uložené v bankovní schránce koupil on, většinu z nich pravděpodobně pro své milenky.

Galerie však byla něco jiného. Ta ztráta ji nepřestala bodat pod kůží.

Pět let do ní vkládala své srdce a duši a promítala všechn svůj smutek, bolest a ztrátu. Ráda podporovala nové umělce, těm starším a zavedenějším pomáhala najít nové publikum a spojovala začínající i zkušené milovníky umění s díly, která s nimi rezonovala.

Galerie se stala jejím útočištěm před ošklivou pastí, v níž se proměnilo její manželství, jediným místem, kde mohla být skutečně sama sebou, a ne manželkou Cartera Rowlanda.

Nakonec jí vzali i to. Galerie a její malá, ale stále se rozrůstající osobní sbírka umění byly prodány a všechny peníze putovaly do skromného fondu na odškodnění obětí.

Přišla úplně o všechno.

Většina z toho byly jen prázdné přívlastky života, po kterém nikdy netoužila. Na druhou stranu galerie byla jejím srdcem.

Zahnala známou bolest zoufalství. Kdo by na to měl čas? Teď se musí soustředit na to, aby přežila, na to, aby se v tomhle nepořádku dalo bydlet.

Pořád jí připadalo jako zázrak, že jí soud nemohl zabavit tenhle domek, protože šlo o dědictví, které jí připadlo až po definitivním rozvodu a po Carterově následné smrti ve vězení.

Venku se přes slunce opět přehnal mrak a vytvořil tak v místnosti nové stíny. Otočila vypínačem, kterým zapnula malou stojací lampu. Další vypínač hned vedle něho rozsvítil jedinou žárovku bez svítidla uprostřed obývacího pokoje.

Alespoň že nebude muset spát potmě, ale stejně by měla co nejdříve přepsat elektřinu na svoje jméno. Nechtěla být Tori za nic zavázaná.

Část svojí finanční rezervy bude muset utratit za úklidové prostředky, trochu potravin a potah na matraci.

Vyhlídku, že tady stráví noc, než zjistí, jestli prostor náhodou nesdílí s někým jiným, ať už hlodavcem, pavoukem, nebo něčím podobným, nebyla vůbec lákavá.

Prošla se domkem a do mobilu si sepsala seznam věcí, které bude potřebovat k přežití na pár dní, než si začne vydělávat trochu peněz prací v kavárně.

Byl to dlouhatánský skličující seznam, který by jí

udělal pořádnou díru do úspor, ale tím se teď nehodlala zabývat.

Nejdřív to nejdůležitější. Mohla by zkusit něco udělat s tím zápachem.

Otevřela okno, které vedlo na krytou verandu. Aspoň tak mohl dovnitř proniknout čerstvý vzduch bez deště, který se opět spustil.

Vítr byl chladný, ale voněl mořem a přerostlými popínavými květinami, jež rostly před verandou.

Stála u okna, vdechovala příjemný vzduch a poslouchala, jak venku šplouchají vlny v písku a v listí šumějí kapky deště.

Napětí, které se stalo její součástí stejně jako vlastní kůže, se začalo po troškách pomalu vytrácet.

Zavřela oči. Tohle nebylo tak špatné. Naopak to bylo dokonce uklidňující.

Možná, že po měsících drtivého stresu a nespavosti tady bude moct konečně v noci usnout, konejší ukořizbavkou moře.

Rozsah úkolu, který ji čekal, ji hrozil přemoci, ale Meredith se uklidnila připomínkou, že nemusí všechno zvládnout najednou. Stačí postupovat krok za krokem.

Domek je nakonec skoro obyvatelný. Zbytek by se dal napravit s trochou pile, času a peněz, které si vydělá prací v kavárně.

S určitým šokem si uvědomila, že nikdy předtím neměla vlastní obytný prostor. Něco, co by si mohla zařídit podle svých představ, aniž by jí nějaký nadutý designér říkal, co se hodí a nehodí.

Dokonce i byt při studiu na vysoké škole jí koupili a zařídili rodiče.

Jak si má vybavit Spindrift Cottage na dobu, kdy tu bude žít, zvláště když nemá žádné peníze?

Bude muset být kreativní. Uměla si představit, že použije mušle, naplavené dřevo, možná pár levných pokojových rostlin a nábytek z garážového výprodeje.

Strávila několik příjemných chvil dýcháním čerstvého vzduchu a přemýšlením, co by mohla udělat, aby se v domku cítila příjemněji, když k ní najednou otevřeným oknem dolehl šepot.

„Měly bychom zavolat mému tátovi, protože tu nikdo nemá co dělat. Mohl by sem poslat policajta.“

Znělo to jako hlas mladé dospívající dívky.

„Zatím ne,“ zašeptal další dívčí hlas. „Nemyslíš, že bychom vypadaly dost hloupě, kdybychom sem tvého tátu zavolaly jen tak, Crissy? Měly bychom to nejdřív zkontrolovat. Kdo ví? Třeba je to nějaký realitní makléř nebo tak něco. Nebo si máma někoho najala na úklid. Je to tu jako v chlívků.“

Tohle musí být Torina dcera Emilia, uvědomila si. Viděla její fotky, které jí poslala Frances, dívku s tmavými kudrnatými vlasy a rošťáckým úsměvem. Meredith se s ní však nikdy osobně nesetkala. Muselo jí teď být nejméně jedenáct nebo dvanáct let.

„Co když je to drogový dealer, který si přišel vyzvednout zásoby?“ namítla druhá dívka.

„A patří mu tohle hnusný auto?“ zeptala se Emilia. „Drogoví dealeri mají mnohem hezčí káry.“

„Nemůžeš jen tak vtrhnout dovnitř a zeptat se, co tu dělají.“

„Klídek. Jestli chceš, můžeš se vrátit k nám domů. Já jenom nakouknu do okna. Nikdo mě neuvidí. A kdyby jo, mám pepřovej sprej.“

Meredith vážně nestála o to, aby ji někdo postříkal pepřovým sprejem. To by tak ještě dnešnímu dni scházelo k dokonalosti.

Opatrně otevřela dveře a odměnou jí byl pohled na změť pohybů, s níž se obě dívky vrhly do křoví před domem. Mohla jediné doufat, že jsou dost chytré na to, aby se vyhnuly pichlavým popínavým růžím.

„Vím, že jste tam. Ale nestříkejte na mě ten pepřák. Nejsem ozbrojená. Jsi to ty, Emilie?“

Na otázku odpovědělo šokované ticho. „Ano,“ pomalu ze sebe po chvíli vypravila jedna z dívek. S vytřeštěnými očima vykoukla z listí. Stále měla kudrny, husté, tmavé a krásné.

Hned za ní se objevila další dívka s dlouhými hladkými tmavými vlasy rozdělenými uprostřed pěšinkou.

Takže je starší než jedenáct let, opravila se Meredith. Těmto půvabným dívkám s tmavýma očima muselo být o dost víc.

„Kdo jste a jak to, že znáte moje jméno?“ zeptala se Emilia podezřívavě.

„Jsem sestřenice tvojí matky. Můj otec byl synem tvé prababičky Frances, Michael. Nejsem na cizím pozemku. Vzhledem k tomu, že mi Frances Spindrifft Cottage odkázala v závěti, mi technicky vzato ten domek patří a vy jste sem vlezly neoprávněně.“

Pokud to bylo možné, tak děvče vykulilo oči ještě víc. „Vy jste Meredith? To jako vážně?“

Vypadala, jako by čekala, že Meredith začne přímo tady na verandě provádět čarodějnické rituály a obětovat kůzlata.

„Přesně tak.“

„No pání. Ví moje máma, že jste tady? Bude *naštvaná*.“

„Nejdřív jsem se zastavila v kavárně, abych si od ní vzala klíče. Takže ano. Ví to. A ano. Není z toho nadšená.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kavárna na konci pláže. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.